

BROEDERS « GOEN NACHT ! »

Traag, tusschen de golven der menschenzeeën, schrijdt het 6e linieregiment voort, beomberd door vlaggen en banieren langs de blijе, zonnige straten. Wat zien zij er goed uit en wat zijn ze mooi en fijn en elegant, zoo door-en-door van ons ! Aan het hoofd de generaal, frisch geschoren, lachend zijn blijheid uit met de fijn besneden, wit getanden mond, groetend links en rechts, kroppend van geweldige emotie. Achter hem de behelmde troepen, zijn kinderen, met trekken van graniет, warm nog van zomerzonne en van blonde, duinzeewinden en zoo vol nog van bitter lijden, blij en ontroerd om de spontane uitbarsting van volks-erkentelijkheid en volksvreugde, blij en ontroerd zich te voelen tusschen al de juichende broeders en zusters, voor wier heil zij stonden gedurende vier lange jaren in de slijkerige verschrikkingen van bloed en van dood.

Ook ik wilde mijn stem laten opklinken in het koor der volksuitspatting, maar mijn hart lag in mijn keel te kroppen, te snikken, geen woord noch klank kon er uit, geen uiting van liefde noch van vreugde.

Toen het regimentsvaandel verscheen heb ik de koude rilling gevoeld die door al de poriën van mijn lichaam kroop en mij bijna tegen den grond smeet. Heilige dag van zegepraal. Ure Gods, waarom wij gebeden hebben telken dag, ieder stond van een-en-vijftig ontzettende gruwelmaanden, stond waarin wij herleefden en hervoelden de pijn van eenzaamheid, droefheid, ontzetting, onmenschenlijke slavernij en van gloeienden haat.

Nu is het regiment voorbij, daar ginds, tusschen het gewapper der triumfkreten, voorbij, zoo snel voorbij. Een groot troepje helden slechts, ontsnapten uit de hel van ijzer en van vuur. En de anderen ?... De anderen ! Wij zagen ze niet, maar voelden hun ziele. Zij, die niet meer zijn, gevallen in den strijd, in de heete uren van verminking en vernieling, gevallen met den naam van hun moeder op de verbloede lippen, met den naam van

hun land en hun koning ; gevallen in de glorie van het verzet, uit plicht, uit liefde voor ons, voor onze vrijheid. Arme, eerlijke, heerlijke jongens, die liggen in den heiligen grond van het Vaderland, of in den grond der bevriende naties, die met hen en voor ons vochten voor het heil der menschheid. Nederige helden, die de eeuwigheid onzer geschiedenis zijt ingetreden als martelaars der vrijheid.

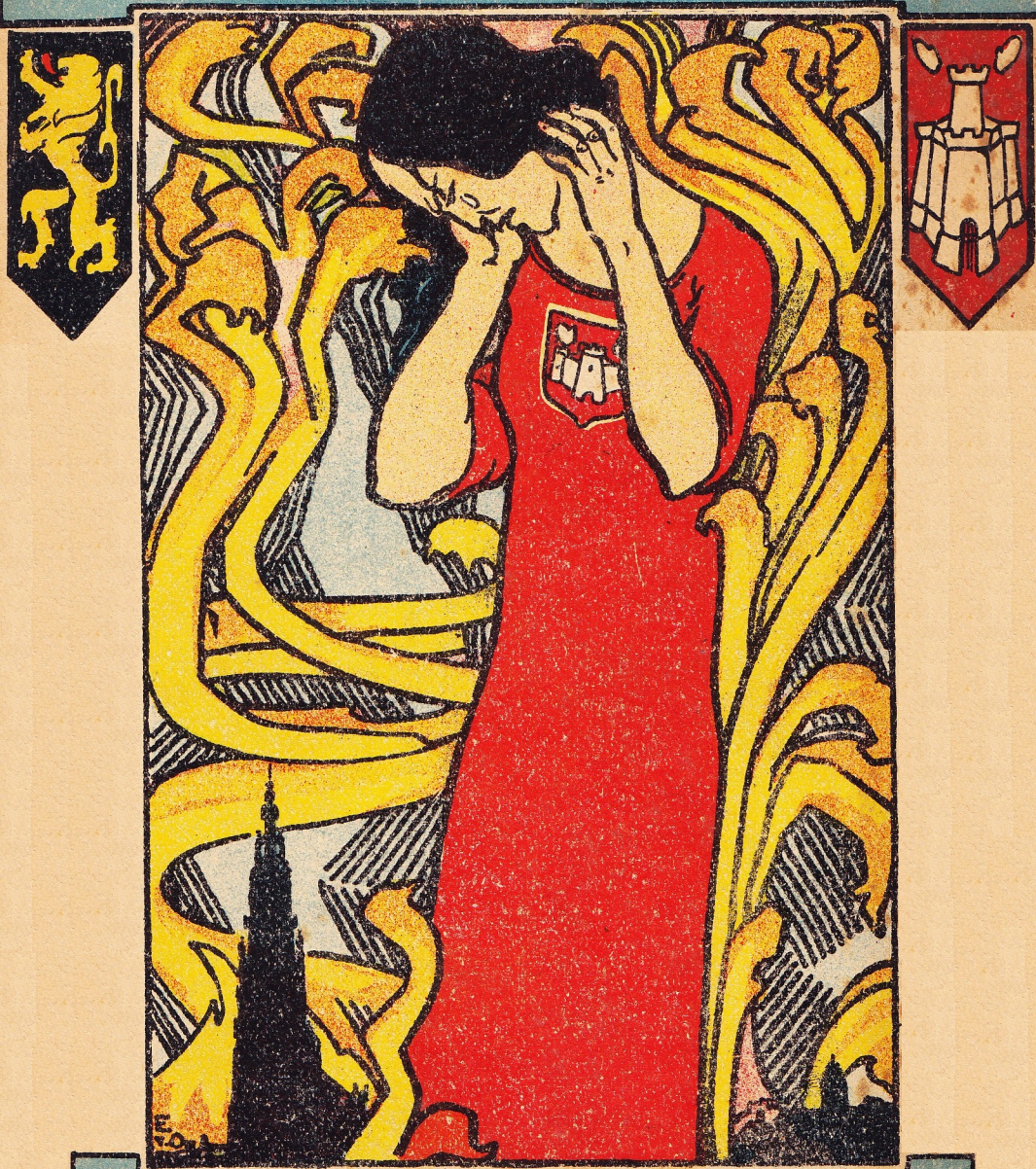
Arme jongens, vermoord in eenzame morgenure op vest of tegen triesten muur, veroordeeld door het beulengerecht der wandalen.

Arme moeders ! Arme weduwen ! Arme kinderen ! voor wie de huiselijke haard heden eenzamer zal zijn dan vorige dagen !

Onze gedachten, onze liederen van liefde en trouw gaan naar de slapenden in hun roode wonden, ginder verre in den heldengrond van Vlaanderen en van den IJzer, gij Walen en gij Vlamingen, wier bloed cimenteerte de eendracht van ons land, de glorie van België, de grootheid en de zoetheid onzer vrijheid.

Broeders « Goên Nacht ! »

IN DUITSCHE DAGEN

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.

IN
DUITSCH E D A G E N

door

G. RAAL

INHOUDSTAFEL

De Vlucht van Antwerpen	5
Kinderen tijdens de bezetting	38
Onder den Draad	44
Waarheid en Legende	52
Prinskensdag 1915	58
Mijn Notenboom	64
De Stoomtram	68
Een verwoeste streek	97
Broeders : « Goën Nacht ! »	103
Beroerde dagen	105
Isidoorke	108
Ieperen	116
